



# GAZETA TRANSILVANIEI

On.  
Biblioteca Univ. Regele Ferdinand I  
Sibiu

Prim redactor și  
redactor răspunzător:  
GAVRIL POP

ată la 1838 de GHEORGHE BARIȚIU

Apare de două ori pe săptămână

Redacția:  
Brașov, Str. Regele Carol I. Nr. 36-58.  
Telefon: 2440.  
Administrația: Calca Victoriei 55  
Telefon: 2226.

## Jertfa pentru Hristos

„Se trage cu mitraliera în sfântul obraz al lui Hristos!”

„Se clatină așezarea creștină a lumii?” „Putea-vom noi să stăm nepăsători? Nu este o mare binefacere pentru viața viitoare să fi căzut întru apărarea lui Hristos?”

Atât cuvintele acestea de foc, cât și jertfa de martir a lui Ionel Moța și Vasile Marin zgudue astăzi țara creștinească și românească.

Jertfirea lor, căutată cu sete nepotolită până în clipa morții, îi pune în șirul mucenicilor lui Hristos, care i-a învrednicit să se suie de pe pământ la Ceruri.

Cuvintele și jertfa lor este o nouă și încremenitoare muștrare coborâtă din înălțimea Cerurilor bogate în minuni.

Ei au văzut calea ce duce de pe pământ la ceruri. Ei au auzit chemarea lui Hristos Cel scuiptat în față, Cel stropit cu sânge, Cel răstignit în cuie. Ei au înțeles rostul existenței noastre vremelnice în valea plângerilor.

Și n'au putut să rămână nepăsători! În depărtări, la mii de kilometri, Hristos Cel prigonit din nou de către milenarul dușman iudeo-satanic a privit peste această lume și privirile divine s'au întălnit cu focul ochilor lui Moța și Marin. În ochii lui Hristos au cețit amărăciune și durere. Sentimentul solidarității întru sfințenie și virtute, i-au îndemnat să-i ducă ajutorare și mângâiere prin jertfa. Și au pornit!

De peste mări și țări au auzit gemete și chemare de ajutor și ei, cei ofeliți în lupte și suferințe duse pentru alții, au plecat pe calea chemărilor îndurerate și au ajuns în nemurirea iubirilor cerești.

Hristos era atacat cu mitraliere!

Auziți?!

Și ei au alergat să apere pe Hristos contra gloanțelor. Să opună pieptul lor dușmanului inebunit ca să nu atingă pe Hristos plumbul batjocoritor, ci mai înainte să fie ciuruită inima lor. Fiecare picătură de sânge, ce se scurgea generos și jertfelnic din ranele deschise, murmura: „Nu este mai mare fericire, decât a lupta și a-ți vărsa sângele pentru apărarea lui Hristos!”

Într'adevăr: Puterea, bogăția, viața cu plăcerile ei se risipesc și nici un preț nu au, dacă vom pierde viața trăirilor vecinice din preajma lui Hristos.

După această viață viitoare au insetat sufletele martirilor Moța și Marin.

Cerul românesc și creștinesc strălucește de acum, sporit cu suflete sfințite prin jertfa bine plăcută inimii lui Isus.

Prin vitejia lor, neamul s'a înălțat; prin jertfa sângelui lor țara s'a izbăvit. Și-au dat viața în chipul cel mai eroic pentru a lumina conștiința întunecată a Românilor și pentru a transfigura destinul lor. Jertfa lor cuprinde în ea o întregă filosofie naționalistă și o întregă teologie ortodoxă. Trezirea de conștiință creștină și națională n'ar fi fost în stare s'o producă nici bibliotecă, nici idei sau cuvinte frumoase și nici un număr de fapte obicinuite.

Trebuia neamului nostru ceva nou, ce nu s'a mai văzut și nu s'a mai gândit, îi trebuia o cutremurare deosebită. Trebuia să i-se dovedească că din mijlocul lui se mai pot ridica exemplare, care să lupte pentru o idee, pentru Hristos, până la cea mai măreață jertfa de sine: că neamul românesc nu are numai rezistență pasivă, ci și forță dinamică de a impune un ideal, că are capitalul spiritual pen-

## TELUL FINAL AL NEAMULUI

Telul final nu este viața. Ci Învierea. Învierea neamurilor în numele Mântui oru ui Isus Hristos. Creația, cultura, nu-i decă un mijoc, un scop, cum s'a crezut, pentru a obține această înviere. Este rodu' talantu ui, pe care Dumnezeu l-a sădit în neam nostru, de care trebuie să răspundem. Va veni o vreme când toate neamuri e pământ u u vor învia, cu toți morții și cu toți regii și împărații lor. Având fiecare neam locul său înaintea tronului lui Dumnezeu. Acest moment final „învierea din morți”, este telu ce mai înalt și mai sublim că re care se poate înăța un neam.

CORNELIU Z. CODREANU

## IONEL MOTA

Neamului acestuia nu i-au fost de ajuns nici scrisul tău, nici suferințele tale la care a privit nepăsător timp de 14 ani.

Acum ai vrut să-i faci dovada supremă: să-ți verși propriul sânge — sângele tău slăbit de lovituri, de închisori și de prigoane, într-o țară în care tinerețea ta foată a avut parte numai de ele și în care ai fost tratat permanent ca turburător al ordinii publice și ca atentator la siguranța Statului român.

Și l-ai dat. L-ai dat într'un chip cutremurător. Noi stăm în genunchi și-ți sărutăm fruntea ta de viteaz și de mucenic.

Neamului care nu te-a crezut, îi trimitem acum din nou scrisul tău, sfințit de data aceasta, cu jertfa propriului tău sânge.

Dacă nici acum nu va înțelege, suntem gata, până la cel din urmă, pentru jertfa supremă în slujba credinței legionare.

Fii dar sigur și dormi liniștit Moța, — legionarii vor birui.

București, 31 Ianuarie 1937.

CORNELIU

## VASILE MARIN

Români,

Urmați cu sfințenie gândurile pe care ni le-a lăsat viteazul comandant legionar, mucenicul Vasile Marin.

Toți tinerii din țara aceasta să știe că urmând calea credinței martirilor, vor birui și vor învia cu neamul lor în contra tuturor asupritorilor, uneltitorilor și loviturilor.

Impărtășiți cu sfânta jertfa de sânge a lui Vasile Marin, să stăm dreți și gata de a ne da sângele nostru în fața asupritorilor cari ni-l cer. Credința legionară va înflori mai mândră și mai biruitoare cu fiecare strop de sânge mai mult pe care-l vom da senin și cu suflul plin de bucurie. Până când neamul biruitor prin Legiune va învia și va condamna pentru veșnicie pe toți călăii noștri.

Așa dar sângele martirilor împarte o lume în două: cei ce vor primi osânda și blestemul veșniciei, și cei ce mâine vor birui în slava și binecuvântarea neamului lor.

20 Februarie, 1937.

CORNELIU Z. CODREANU

tru triumful definitiv al unui destin înalt. Moța și Marin se alătură la cei mai mari martiri și eroi ai neamului și vin să le dea o împlinire grăitoare prin planul universal pe care au știut să-l asigure faptei lor, luptând în văzul lumii întregi, dincolo de hotarele țării lor pentru Hristos, dar și pentru țara lor. Sângele lor a pecetluit din nou și pentru vecie legământul neamului nostru cu Hristos.

Din muștrarea venită din Ceruri prin mucenicia legionari, jertfiți lui Hristos, va trebui să înțelegem cu toții, că trebuie să fim mult mai Români cu inimile și mult mai creștini cu faptele noastre.

Aceasta o așteaptă dela noi Dumnezeuul străbunilor noștri și pentru asta au murit

moarte de bunăvoie luptătorii lui Hristos. Pilda vieții lor jertfelnice să lumineze căile izbăvirii noastre spre culmea menirilor românești.

„Pe voi prea-lăudaților mucenici, nici necazul, nici foamea, nici bătaia, nici sabia, nici focul cel îngrozitor n'au putut să vă despartă de Dumnezeu. Ci, mai ales, nevoindu-vă pentru dragostea către El, ca și cum ați fi fost cu trupuri străine, ați uitat de fire, nevăgând seamă de moarte. Pentru aceasta și după vrednicia durerilor voastre ați luat plată; împărăției cerurilor moștenitori v'ați făcut. Rugați-vă pentru sufletele noastre”. (Stihoavna din Mercurea Stălpărilor).

J. MOȘOIU

## Jertfa Moța-Marin

Nu vom avea poate niciodată destulă putere să cuprindem în toată plinătatea ei jertfa Moța-Marin. O simțim mare, mai mare decât viața noastră toată: o vedem luminoasă ca soarele de pe cer. Măreția și strălucirea ei nu ne îngăduie însă o apropiere totală de ea. Numai cine străbate drumul până la capăt simte poate momentul legării depline cu Moța-Marin în acțiune și în veșnicie.

Moța-Marin, pe pământul Spaniei, nu au căzut printr-o lovitură nenorocită a unei schije vrăjmașe. Ei au ieșit cu vitejie în calea morții. Au simțit chemarea jertfei și n'au ezitat în fața ei. Se palmuia acolo fata lui Cristos. Și omul lui Crist nu poate suferi această palmuire. Cristos este unul și același, oriunde se găsește El. Când El este palmuit în Spania, este palmuit și la mine acasă.

Jertfa Moța-Marin are acest mobil superior.

Această jertfa însă nu este numai jertfa a doi oameni. Ea este a unei mișcări. Este a Legiunii Arhanghelul Mihail și prin aceasta, valoarea ei este extinsă. S'au jertfit doi oameni pentru Cristos. Dar mai mult decât atât: s'au jertfit doi legionari. Jertfa este astfel încadrată într-o școală, într'un gen de viață și de conștiință.

Este mare lucru ca individul să meargă la moarte cu conștiința că prin jertfa lui se ridică o piedecă din calea vieții celorlalți. Este un act de eroism al omului. Este mai mare lucru însă ca jertfa să se producă în cadrul unei doctrine. Jertfele pot fi singulare în primul caz. Când ele se produc în cadrul unei doctrine, pot avea continuatori, până la biruința deplină a ideilor care stau la temelie doctrinei.

Moța-Marin s'au dus conștienți la moarte. Ei erau în centrul de viață al Legiunii. S'au dus ei, cei mai buni, ca să așeze jertfa legionară în rândul elementelor fundamentale de doctrină legionară. Ei n'au dat celor ce se găseau sub comanda lor ordin, nici îndemn, să meargă în luptă și să se jertfească. S'au dus ei înșiși și s'au jertfit. Au simțit ce-i trebuie Legiunii. Au simțit cum trebuie să fie spiritul legionar, ca să poată birui, ca să-și câștige permanența.

Nu s'au ales Ei pentru că alții n'ar fi fost gata să moară pentru Cristos și pentru Legiune. S'ar fi găsit poate mii și mii. Dar jertfa tuturor n'ar fi însemnat cât însemnează jertfa lui Ion Moța și a lui Vasile Marin. Jertfa, ca temelie de doctrină, nu poate fi un îndemn, ci faptă. Moța-Marin, ca alcătuitoari de doctrină, au înțeles aceasta cu toată ființa lor.

A trăi în veșnicie alături de Moța-Marin este astăzi un ideal al fiecărui legionar. Această însemnează a muri pentru Legiune. Legiunea însemnează mai mult decât viețile noastre toate. Ea dă vieții Neamului nostru expresia ei cea mai eroică și cea mai deplină. Ii aduce învierea. Ii dă permanența.

Ce înseamnă viața noastră, a milioaneilor de indivizi, în fața permanenței Neamului nostru?

AL. BARBAT

Minte și inimă românească

Autobiografie

Insemnări

Priu anii 1870—1880 eram slugă la popa din Balș, sat de frunte colo prin ținutul cu bășaguri de aur al Zlagunii. Fruntaș și mândrete de om cumsecade mai era părintele Dămian! Mai mult vorba vine că eram slugă, căci stăpânul meu pleca odată cu noi pe deal, cu furcoiul pe umăr și lucram cu totii la strășul fânului și alte treburi plugărești, așa după cum părinții noștri tot împreună și cot la cot, țărani răsculați alături de popi haiduciți, luaseră flintele sub căpitania lui Iancu pentru a scoate românimea din iobăgia ungurească. Iar în casa lui preoțescă, noi slugile eram acasă la noi, trăind omeneste și în-erajați de vorbă blajină și părintească. Mai târziu, la vârsta bărbăției pline, părintele Dămian îmi spune:

— Măi Nuțule (uitai să vă spun că mă cheama Nuțu Doncii), țî-o fi venit și țîe vremea să te așezi la casa ta.

Astfel mă desfăcui de casa preoțescă, după ce tot părintele mă înzestră și mă însură.

Dar cine era ca Nuțu Doncii în sat! Nu chiuia nimeni ca mine, iar Dumineca la joc eram eu stăpânul satului! Nu se pomenea flăcău care să răzbească cu carul cu fân prin costișele pe unde treceam eu. Și frumos mai era! Când coborîșul era mai iute, gata să prăvălească și carul și boii în fundul văii, eu mă propteam voi-nicește cu uncrii în jug, în fața plăvanilor și înfrățit cu ei, ne dădeam drumul împreună, târăș, pe coastă în vale, de 60 minunau bătrânii, iar fetele se opreau din lucru, cu mâna la gură.

Mare dragoste aveam și pentru copiii părintelui și pentru „doamna preoțescă” îmbrăcată în haine țărănești, care se îngrijea de toate: și de cuptorul de pâine pe care ni-l rânduia, și de celelalte treburi gospodărești, și de îngrijirea copiilor. Iar pe deasupra îi mai rămânea vreme, uneori vreme de miez de noapte, să meargă călare la Zlagna, la târg, cu câte trei cai după ea, încărcați cu povară, să facă negoț și să strângă galbeni pentru copiii ajunși la școlile mari de priu Pesta și Berlin.

Așa erau pe vremea noastră rânduelile și rosturile vieții și de nu eram groții și stăpânirea ungurească, noi rumânii am fi dus un trai împăcat și liniștit, fără ne-deprețate și cănie, gătindu-ne pentru viața cea de dincolo.

Nu știu cum se făcu și iată par'că mă rupsei din leagănul acela de omenie și trudă, de voinicie și pace, care stăpânea în satul bălșenilor. Și după cum dovedește cartea aceasta, deși pare greu de crezut, gășii undeva o altă tinerețe și mă avântai într-o altă viață. (Se vede că tot e adevărată povestea cu cele șapte vieți ale rumânului). Mă făcui așadar orășan, luai alt nume și intrai în vâltoarea vieții de astăzi. Aci mă abătui într-o lume înstrăinată de rânduelile bătrânești și cutropită de păgândi, mă luai de piept cu ea și cu toți jidovii și tâlharii ei, așa cum aveam obiceiul să sar în inima primeidiei încă de pe vremea când propteam boii pe coborîșurile de prăpăstii. Liniște și împăcare în această nouă viață nu putui afla, o dușmănie și tot așa mă dușmăni și ea de moarte. Se vede că soarta de rob răsculat, dar, până la urmă, biruitor, îmi era hărăzită și mie ca și înaintașilor mei.

În această luptă am folosit și condeiu. Așa, mai mult din întâmplare, pentru

trebuințele bătăliei, iar nicidecum pentru a da scrisului românesc odoare nepieritoare. Tot numai pentru folosul luptătorilor apar aici câteva articole din anii aceștia de luptă tinerească dela 1922 și până acum. Să nu se caute așadar forme artistice în aceste pagini. (Dacă ar fi să descopere cineva aici cine știe ce vrednicii de stil, acestea n'ar fi datorite decât unei întâmplări, iar cel dintâi mirat aș fi eu; cum mirat ar fi ostașul care isbeste cu sabia în fierbințeala luptei și află apoi, dela un gură-cască pitulat într'un ungher, că linia descrișă de sabie a fost de o mare eleganță, iar silueta luptătorului de o fermecătoare elasticitate).

Iar marii cărturari să nu-mi caute pricină dacă în aceste pagini ar fi să se găsească oareșicari gânduri și rostiri care ar nesocoti rânduelile acelor desisuri științifice de adevăruri moarte (mai sunt ele atunci adevăruri?) din care ei n'au putut culege sămânța vie a unui viitor mai bun, pentru neamul nostru, deși în care ei nu au găsit izvorul de putere și de faptă pe care s'o ridice, stavilă de netrecut, în fața peirii care ne cuprinde.

Nici măcar o limbă curată românească să nu fie căutată aici. Știu că nu va fi gășită și aceasta este singura critică pe care n'o pot primi cu nepăsare. Dar, cel dintâi, mi-o fac eu, aici, pe față, căci recitind articolele de acu-s 14 ani, sau chiar și clee mai târziu, înainte de a le da la tipar, am rămas îndurerat de multimea neologismelor („cranii”) și a formelor de scriere străină, care m'au copleșit și pe mine ca și pe ceilalți, aproape toți, din generația mea. Înstrăinarea aceasta împotriva căreia luptăm, de nenorocirea căreia ne dăm seama, ne-a pătruns în bună parte chiar și pe noi „naționaliști”; în duh, în credință, în felul de a gândi, în morăvuri, în limbă și obiceiuri. Norocul e că n'a pusit totul și ne-a mai rămas atâta vlagă încât, doborînd piedicile și dușmăniile acestui veac de rătăcire și înstrăinare, să ne putem întoarce la izvoare; și, întorși acolo, să reluăm firul rupt al vieții în casa, în comunitatea și duhul românesc, pentruca astfel să ridicăm viața acestui neam la puterea și rodnicia, materială și sufletească, de care este vrednic.

Astfel trebuie înțeleasă și primită această carte, căreia i-am dat titlul articolului care amintește una din cele mai intense trăiri sufletești ale unei oști luptătoare: îngroparea camaradului mort în luptă.

Și acum să mai las graiul cel domnesc și să mă întorc asupra mea. Spuneam că am dușmănit lumea acestei de a doua vieți. Iar ea m'a dușmănit de moarte pe mine, ca și pe toți tovarășii mei legionari, ca și pe Căpitanul meu. Lumea veche, a lui Nuțu Doncii, în care stau înrădăcinate toate simțirile și dorurile noastre, n'o mai găsim nicăieri. A risipit-o veacul acesta nou cu politica și vrajba lui, cu uitarea lui Dumnezeu și cu dragostea de străini și de tot ce este al altora, veac ca-

re calcă în picioare felul nostru de viață, cu puterile, cu vrednicile și frumusețile ei.

Astfel, sufletul nostru, rămas legat de o altă lume, rătăcește azi într'o viață care nu e a noastră. Față de lumea de acum, noi ne simțim străini, în ca nu ne găsim un alt rost decât acela de a o curmaa spre a învia vremurile de demult și a le spori frumusețea, țaria și dreapta rânduială românească.

S'ar părea astfel că eu și camarazii mei suntem un fel de ciudate făpturi cu două vieți, un fel de strigoii ridicați dintr'o lume apusă spre a purta duhul spaimci în lumea de azi. Chiar așa suntem. Suflete desrădăcinate, care, purtându-și neodihna peste o viață darămată, nu vor avea pace în nici un momânt până când nu vor ridica din nou ceace alții au pângărit, au risipit și au pus sub blestem.

Oamenii veacului de astăzi să-și oprească o clipă huzurul și nepăsarea și să asculte ciudatele sgomote care frământă adâncurile neînțelese și chiuie cu vânturile nopții. Și să știe: se apropie stăpânirea strigoilor, cumplită!

ION I. MOȚA

Martie, 1956.

(In loc de introducere la volumul „Craniile de lemn”).

Vânturi din Ardeal

de: DUMITRU LABEȘ

Tăndări de lumină sparge viitorul,  
Scănteind țaria neamului întreg;  
Drumuri drepte 'n soare, jalnicule Reg.  
Smulge biruința ce-o cere poporul.

Rânjete de hidră te păzesc din umbră,  
Cu limbi veninoase și graiul hidos.  
Pornește la luptă vajnici, vișoros,  
Crapă zări nebune și negura sumbră.

Tulnicul durerii ce îl poartă Moșii,  
Hăue în vale, calcă 'n codru des.  
Craiule, Avrame, de noi înțeles,  
Preamărim Infrânții de urgia roșii.

Vânturi din Ardealul sfâșiat ne chiamă,  
Glas din întirime spintecă tăcerea.

— Am răbdat destule; prea amară-i  
fierea...  
Jalnic se aude strigătul de mamă.

Nu mai plânge mamă, nu mai plânge  
frate;  
Regele vă știe chinul vostru greu.  
Noi cu vijelia, El și Dumnezeu, —  
Aștepta-vom ceasul: și ceasul, va bate.

Revista „FRĂȚIA DE CRUCE” vine să umple un gol destul de simțit în lumea noastră școlară. Frații de cruce, eliminați și prigonți de oamenii cari nu puteau înțelege pornirea firească a tineretului pe drumul de lumină al Căpitanului, vor arăta în curând că pot mânui tot atât de bine condeiu ca și țărăncopul. Și, să nu uităm, că nici un frate de cruce nu mai poate deține acest titlu dacă a rămas odată repetent. Este aceasta o lege, accia a capacităților adevărate, cari vor duce la adevărata Biruință Legionară.

În primul număr al revistei semnează:

Horia Sima: Fratele de cruce și școala. Traian Brăileanu: Pentru „Frăția de cruce”. Traian Herseni: Școala și „Frăția de cruce”. Vasile Băncilă, Ilie Smulțea, Valeriu Cărdu, Alex. Popșor, Aurel D. Bugariu, Liviu Jurcescu, etc.

\*

CUNOAȘTEM MUNCA DESTUL DE GREU a camaradului Liviu Jurcescu asupra dacismului. Este o mună grea fiindcă, pe lângă o altă grijă, cea de toate zilele, el se lovește la fiecare pas de lipsa de documente. Cu toate acestea, el are în pregătire lucruri foarte interesante asupra Dacilor. Ne-am adus aminte de el citind studiul: „Frăția de cruce la Sciș” din revista „Frăția de cruce”.

\*

A apărut „GLASUL STRĂMOȘESC” (An. VII, No. 2) cu următorul cuprins: „Crăciun fără stea” de Constantin Papanace, „Cuvântul Comandantului de Anul Nou”. Ne place închinarea camaradului Octavian Scridon pentru Nășădul lui Coșbuc și a „mândrilor grănicieri”. Și sufletele noastre sunt alături de-ale lor.

\*

„ALMANAHUL „VREMEA” pe anul 1941 publică o năvelă inedită de Neculaș Totu intitulată „În Ajunul Crăciunului”. Așteptăm cu nerăbdare apariția volumelor de năvele și a romanului, scrise în închisoare. Ne-a fost atât de drag scrisul Comandantului Neculaș Totu, încât ne este imposibil să putem crede că nu-l vom mai întâlni.

Și, fără să vrem, ne aducem aminte de bănașanul Valeriu Cărdu.

Aceasta pentru cei ce spun că în Statul Legionar nu va exista literatură.

Precizăm: Literatură de cafenea, nu! Literatură românească, da!

\*

NUMĂRUL DE CRĂCIUN al „Acțiunii Buzăului” aduce prețioasele colaborări ale: P. S. Ghenadie al Buzăului, Gh. Păslaru, prof. Dim. Gh. Ionescu, o năvelă de Gh. Răureanu „Revoluționarul” și versurile camarazilor: Alex. Lungu, Dem. Iliescu, Alexe Ion Tudor, Ion Caraion. Cităm ultima strofă din „Cerdac pentru plecare” a celui din urmă:

Hei, deslăpire limpede din lied-uri  
Și alunecare pură 'n lespede de vămă,  
N'o să mai urc din fundul lumii până'n  
cramă.  
Pe Moș Crăciun l-au împușcat Domnii la  
ziduri.  
d. gh. n.

Problema traducerii artistice

de Ion Gherșel

II.

Rostul și idealul traducerii artistice este să îmbogățească literatura nu numai cantitativ, ci și calitativ. Tălmăcitorii noștri nu trebuie să scape din vedere, un singur moment, că ei sunt datori nu numai să redeie fidel spiritul operei tălmăcite, ci să contribuie cu fiecare pagină, turnată în tiparul limbei românești, la îmbogățirea tezaurului literaturii naționale.

Chestiunea traducerii își are și la noi — după cum am început să arăt în foiletonul precedent, prin citarea părerilor lui G. Bariș — tradiția sa.

În zarea trecutului nostru cultural se desenează profilurile literare ale întâilor noștri îndrumători, animatori și inșiși traducători conștiinți de marele lor rol de tălmăci ai operelor celebre din litera-

turile mondiale. Ne gândim, în primul rând, la I. Eliade Rădulescu și Gh. Asachi. Iar dacă, privită cu ochiul criticii științifice moderne, opera lor de traducători nu ne mai apare astăzi la nivelul cerințelor de artă — nici în ceea ce privește selecțiunea, nici ca execuție — activitatea lor pe acest teren fiind trecută la muzeul valorilor istorice, — nu-i mai puțin adevărat că, fără brazda trasă de plugul lor, ogorul nostru literar n'ar fi așa după cum ni se prezintă astăzi.

E regretabil însă faptul că la noi nu s'a procedat cu sistem, nu s'a continuat, pe toată linia, în spiritul indicat de marii noștri înaintași, care au pătruns mai bine rostul și importanța traducerii de artă, decât mulți dintre urmașii lor. Nu s'a dat, la timpul oportun, o directivă sănătoasă problemei traducerilor, mai ales în ceea-

ce-i privește pe editori. Nu tot ce s'a tradus e bine ales și nu tot ce s'a ales e bine tradus. Nu s'a cristalizat în conștiința opiniei literare o normă, călăuzitoare pentru toți. Bunii traducători nu și-au aflat răsplata muncii lor migăloase și ingrate. Rezultatul? — N'avem decât traduceri răslete din marile literaturi de valoare mondială, fără continuitate, fără ațintirea privirii lor asupra tălmăcitorilor către un scop comun, bine fixat. În special editurile evreești s'au luat parcă la întrecere să deie autorii celebri și literaturilor mondiale pe mâna traducătorilor mici sau, ce e și mai rău, să aleagă cele mai abjecte cărți „literare” prin care se cultiva gădăirea instinctelor bestiale din om. Să nădăjduim că a sosit, în sfârșit, vremea să se smulgă, fără cruțare, buruiana lăcomiei după câștiguri fabuloase din ogorul literaturii noastre de tălmăciri. Cartea bună, fie originală, fie traducere, trebuie sistematic încurajată, iar mediocritatea prezumțioasă și pornografia trebuie suprimate, conștient și fără șovăire.

Indiferent că traducătorul tălmăcește opera străină în proză sau în poezie el nu trebuie să scape din vedere că este dator să păstreze, în traducere, mlădierea naturală și simplitatea nobilă a limbei sale. Nu este ușor acest lucru — după cum am arătat în foiletonul precedent. Pentru a reuși pe deplin, tălmăcitorul va avea să vegheze necontenit ca nu cumva, în urma necurmatei adănciri în unde limbei străine, să fie târit, fără de veste, pe un fluviu sintactic și morfologic străin de genul limbei sale materne.

Importanța traducerilor crește și prin chemarea ce o au pentru formarea limbii literare. Traducerile nu sunt numai izvorul, ci și călăuză oricărei literaturi tinere. Acest fenomen al desvôltării limbii literare se poate urmări în operele multor scriitori și poeți români. Să ne întoarcem, iarăși, o clipă, la Eliade: „Precum și-a alcătuit limba sa științifică, așa își formă Eliade și limba sa poetică... tot prin traduceri”, afirmă, cu drept cuvânt, regretatul istoric literar G. Bogdan-Duică. Tra-



# „Jertfa dela Majadahonda“

Se împlinesc patru ani dela sublima jertfa pentru Christos și Națiune a celui mai distins fiu ce l-a dat Ardealul mișcării de reînviere a națiunii române, dela căderea eroică pe câmpiile dela Majadahonda: a lui Ionel Moța.

Nume cât un program.  
Ionel Moța. Nume care singur era în stare să trezească din letargie studențimea ardeleană și să-i deschidă ochii spre o nouă viață.

Il văd par'că și acum, înaintea ochilor mei sufletești, cum a apărut pe primul plan al mișcărilor studențești izbucnite în toamna anului 1922 la Cluj.

De statură mijlocie, delicată, mai mult slab, cu o figură distinsă și ochi senini și frumoși, când apărea la furtunoasele sedințe dela „Petru Maior”, în mândrul lui port național dela Orăștie, părea mai curând un Făt-frumos coborât din lumea basmelor, pentru a spune dulci povești la copii, decât un animator al masselor și răsturnător de președinți. Inteligență vie, scilipitoare, captiva auditorului dela primele cuvinte rostite. Și nu era ușor lucru să lupți contra argumentațiilor savante de ordine și datorice de a ne pregăti în liniște pentru terminarea carierii, cari i se opuneau de puternica opoziție ridicată de studenții din anii ultimi dela medicină. Și erau mulți și dintre cei mai „serioși” absolvenți de facultate. Iar el, abia intrase în anul III la Drept. Și totuși a reușit a răsturna pe un foarte abil președinte al Centrului studențesc „Petru Maior”, care preconiza o luptă mai moderată și cuminte, prin care s'ar fi putut realiza revendicările studențimii creștine. Iar atunci, când succesul acestuia s'a dovedit a nu fi la înălțimea încrederii ce-i arătase studențimea, valul de simpatie unanimă al studenților naționaliști, l-a impus ca singur conducător necontestat al bătrânei societăți studențești din Cluj, care a avut în el pe cel mai ilustru președinte, din lungul șirag ce se perindaseră în decursul celor peste 60 ani de existență.

Trecerea lui pe la conducerea centrului studențesc „Petru Maior” a însemnat punctul culminant al luptelor studențești pentru trezirea conștiinței naționale adormite, și demascarea oculteie iudeo-masonice, care ne conducea din umbră și tindea a ne aservi complect scopurilor sale diabolice.

Prin Ionel Moța, Ardealul strângea mâna de frate studențimii luptătoare dela celelalte universități idin țară, și atunci pentru prima oară se realiza adevărata unire sufletească între toate provinciile românești.

Eliminat dela Universitatea din Cluj, din cauza intransigenței cu care înțelegea să pretindă realizarea dezideratelor studențești, al căror prim punct era „Numerus clausus” aplicat jidanilor în învățământ, ajunge la Iași, unde Dumnezeu avea să-l pună față în față cu viitorul făuritor al noului destin românesc. Cunoaște pe Căpitan, și de atunci nedespărții au rămas până ce fiecare a căzut, sfârșind cu sângele lor o luptă ce devenise a neamului întreg.

El este primul, care printr'o minunată intuiție, recunoaște dela început în Corneliu Zelea Codreanu pe omul chemat să schimbe din temelii structura așezării noastre naționale-morale, și potrivit unei vechi tradiții, îl botează Căpitanul tinerii generații, atribuit care va rămâne vecinic scump tuturor inimilor românești.

Alături de Căpitan pornește marea luptă pentru repunerea în drepturile sale a neamului nostru chinuit și sărăcit. De-o parte o mână de tineri, cari n'au altceva decât focul neprihănit al sufletului lor, iar de altă parte un stat inconștient, condus de o demo-oligarhie sprijinită pe dedesubt, cu toate mijloacele posibile, de

iudeo-masonerie. Conform unui obicei devenit sistem, s'a încercat întâiu captarea acestor tineri prin promisiuni de înaltă răsplată, iar când acestea s'au dovedit a fi fără rezultat la niște tineri cari pentru prima oară la noi, respingeau cu indignare astfel de tentațiuni, niciunul din guvernânții cari s'au succedat nu s'au sfîșit să încerce cele mai teribile mijloace de reprimere. Eliminări din toate universitățile, arestări, bătăi, schingiurii, și câte alte nemernice măsuri nu s'au aplicat pentru a „cuminti” pe acești tineri, cari îndrăzniau să stărue în acțiunea începută pentru a croi o soartă mai bună neamului lor.

În fața uraganului de ură și nebunie, ce li se împotriva în numele așa zisei „ordine”, tinerii noștri, puțini și săraci, nu au găsit întru început alt sprijin decât refugiindu-se în adâncul sufletului lor religios și căutând alinare în credința fanatică în Cel de Sus.

Și astfel, punându-se sub aripa ocrotitoare a Arhanghelului Mihail, pornește la luptă Legiunea. La luptă contra tuturor guvernânților ticăloși, contra jefuitorilor țării, contra exploatoatorilor, contra trădătorilor intereselor neamului, contra corupției și necinstei, contra asupritorilor de tot felul, cu un cuvânt contra a tot ce reprezenta o lume învechită în rele, și al cărei scop final era întronarea dominației iudaice la noi. Ca un trăznit au început să cadă loviturile Legiunii, și Ionel Moța este mereu alături de Căpitan. În toate bătăliile sale. Iar când sleiti de puteri, și scârbiți de căta ticăloșie întâlneau în calea lor, ei se retrag la iconă, implorând ajutorul lui Dumnezeu, acesta îi întărește și le dă noi forțe oțelice cu cari pornesc din nou la luptă.

Lumea începea să se desmeteească. Tineretul studențesc, învățatori și preoți încep a se aduna sub steaguri desfășurate de Legiune. Tot ce era mai curat sufletește în acest neam, floarea generației tinere, se încheagă din ce în ce mai strâns în jurul Căpitanului. Ei au un crez: credința în reînvierea neamului obidit, și o misiune: misiunea de a-i croi un nou destin împărătesc în acest colț al lumii.

În lăncezeala în care căutau guvernânții să ne țină, ca pe un neam sfârșit și fără ideal, ei vin cu afișarea unui mare ideal: înălțarea spre tipul de perfecțiune dumnezească a neamului românesc, prin crearea unei noi mentalități, a unui om mai bun și mai nobil.

Dinamismul extraordinar, necunoscut până atunci la noi, cu care se propagă noua credință legionară, le aduce și câteva strălucite biruințe politice. Neamț 1931, Tutova 1932 etc.

Aceste biruințe aveau însă să alarmeze nu numai pe democrații noștri, cari își presimțeau pierirea apropiată, ci și pe puternicii lor susținători din afară. Oculta iudeo-masonică cere desființarea Gărzii de Fier. Un președinte de consiliu, franc-mason, împlineste acest ordin, și o mare prigoană începe contra tuturor acelor cari îndrăzniseră să dorească binele propriului lor popor.

Legiunea iese însă întărită din această prigoană, și printr'o nouă organizație, „Totul pentru țară”, își continuă și mai aprig lupta de redesteptare națională.

Răul este însă prea adânc înrădăcinat. Poporul deși își vede, prin instinct mai mult decât rațional, de unde îi va veni mântuirea, din sclăvia în care zăcea, se lasă condus mai departe de niste guvernânți, „cari nu aveau alt ideal decât a se îmbogăți”. Trebuia ceva care să sgudue din temelii și să cutremure și clasa orășenească, în special intelectuală, spre a se trezi la datorice.

Și atunci Ionel Moța, cere voie Căpitanului, ca împreună cu o echipă formată

creșterea capabilității de exprimare, la adâncirea, sfluirea și mlădiearea propriei limbi. Împărțăm deci, din plin, însuflețirea lui Bernays, care a exclamat: „Traducătorul poate să se asemene, cu drept cuvânt, cuceritorului, care se străduiește să aducă din țări străine cât mai strălucite prăzi, ce cresc și înfloresc apoi, pe pământul țării proprii, aducând roade îmbelșugate și folositoare”.

Despre condițiunile ce trebuie să le îndeplinească bunele traduceri, ne vorbește, în timpul mai nou, d. profesor Petre Grimm în studiul de literatură comparată, referitor la traduceri și imitațiunile românești după literatura engleză. Întâia condiție esențială ce o cere d-sa este, ca traducătorul să dispună de o limbă destul de bogată. Dupăcum un Shakespeare nu a putut să fie redat în limba germană decât după prelucrarea și adâncirea limbii de

## Rânduri din Spania

# O scrisoare inedită a lui Neculai Totu către cam. cdt. Ioan Bordeianu scrisă de pe frontul spaniol

Comemorând patru ani dela moartea eroică a lui Ionel Moța și Vasile Marin pe frontul spaniol, publicăm mai jos scrisoarea pe care a primit-o camaradul Bordeianu Ioan dela Neculai Totu în ziua de 14 Ianuarie 1937.

Rândurile acestea nu sunt cunoscute camarazilor noștri și de aceea vor avea pri-

lejul să desprindă o pagină de istorică amintire dela eroii crucii, din care doi s'au întors „pe scut”, Moța și Marin, patru au fost uciși la Râmnicul-Sărat, rămânând un singur supraviețuitor, care ca un samurai, va povesti urmașilor săi tragedia din războiul pentru cruce.

26 Decembrie 1936.

Dragă Jenică,

Să nu te superi că nu ți-am scris până acum, cauza este că aici noi suntem la război și e mai greu de scris decât atunci când stai acasă. Petrecem Crăciunul departe de țară, dar cu sufletul plin, deoarece am venit aici să luptăm pentru o cauză mare. Ce să-ți mai spun. Aici în Spania nu mai este lupta între democrație și fascism, cum abil vor să o scoată gazetele noastre comuniste și comuniste. Este război între comunism distrugător de țară și naționalism. Cele scrise în gazete sunt o umbră palidă de cele întâmplate în Spania. Biserici, orașe, case, muzee tot distruse de furia comunistă. La Toledo din 200 preoți au mai rămas 4. Dacă am avea putere să strigăm și să arătăm întregii lumi românești ce înseamnă front popular sau antifascist. Dacă ar vedea camarazii noștri puținii români puștiiile făcute de comuniști, ar vedea ce înseamnă cultura și civilizația comunistă. Suntem cantonați într'o casă a unui catolic, care a fost ucis împreună cu întreaga familie. Biblioteca răvășită, cărți rupte, tablouri vechi rupte. Prin biserici tablouri rare cu ochii scoși, nici vandălii nu s'ar fi purtat mai rău decât comuniștii. Acum reștinid la noi, suntem bine. Măncare bună, deși suntem pe front. Buna dispoziție nu ne lipsește. Suntem fericiți că am avut noi cinstea să venim în numele României. Suntem toți soldați, desigur cu desavantajele acestui grad, dar suntem mulțumiți. De Ajunul Crăciunului seara, am cântat colinde, apoi am fost invitați de ofițeri și am petrecut cu ei pre-un ceas și jumătate, apoi ne-am culcat legănați de melodia gloanțelor. — Spune camarazilor să ne ierte dacă nu le putem scrie la toți, citiți-le și voi. Apoi aici este cenzură și cred că nu știu nimeni românește, așa că scrisorile noastre au șansa să nu ajungă.

Dacă vei avea noroc ca această scrisoare să ajungă, va fi bine. Picul este puțin cam murdar, dar cred că nu face nimic, vine de pe front. Multă sănătate la toți camarazii. Te îmbrățișez cu drag

NECULAI

Sănătate și voe bună tuturor camarazilor.

Trăiască Legiunea și Căpitanul!

MOȚA

Tuturor sănătate.

Trăiască Legiunea și Căpitanul!

GH. CLIME

Dragă Jenică,

Lucrurile se petrec pe aci așa cum le-a descris Totu, poate și mai rău. Noi însă ne simțim bine și solidaritatea celor din țară cu noi, ne dă încredere deplină în victoria care trebuie să vină.

Noi aci, cei puțini, cu piepturile, voiacolo, cei mulți, cu sufletul, egali, pe fronturi egale, cu ajutorul Domnului și al Arhanghelului Mihail, vom învinge!

Cu drag tuturor

Trăiască Legiunea și Căpitanul!

VASILE MARIN

din 7 din cei mai distinși legionari, să plece în Spania, unde o luptă pe viață și pe moarte se dădea între naționalism și comunism, între bine și rău, între „Christ și Antichrist”, cum așa de frumos spunea însuși Moța.

Desigur, nu se aștepta nimeni ca această echipă să răstoarne echilibrul forțelor în luptă, căci aici era vorba cu totul de altceva. Nu se putea ca noi Români, frați de sânge cu Spaniolii, să rămânem nepăsători în fața tragicelor lupte, și să privim indiferenți cum se trăgea în obrazul lui Christos. Sentimentul adânc religios al lui Ionel Moța nu-i îngăduia să mai stea pe gânduri, și de aceea se hotărăște să meargă să moară pentru biruința credinței creștine. „Căci așa am înțeles datorica vieții mele. Am iubit pe Christos, și am mers fericit la moarte pentru El”, spune Moța în testamentul către părinții săi.

Și Dumnezeu l-a învrednicit, ca împreună cu viteazul camarad Vasile Marin, să moară luptând eroic pentru Christos, la Majadahonda, la 13 Ianuarie 1937.

Nespus de mare a fost durerea noastră că l-am pierdut, dar tot așa de mare ne-a fost și mângâierea, că i-a fost hărăzit un

vrednic sfârșit de martir al lui Christos.

Jertfa sa simbolică a cutremurat toate sufletele amorțite, și toți cei curați și buni au început a se îndrepta spre Legiune. Se părea că prin ea se va câștiga biruința.

A voit însă providența, ca Legiunea să-și dea cel mai scump tribut, martiriul Căpitanului și al miilor de legionari nevinovați, pentru în sfârșit să vedem realizată minunea Arhanghelului Mihail, ocrotitorul Legiunii.

De acolo de Sus, Moța și Marin, veghează și călăuzesc pașii noștri, spre adevărata, mare biruință ce va să vină. Căci astăzi și ei lacrimează cu noi pentru ciuntirea scumpei noastre țări. În același timp însă ne îmbărbătează să privim cu încredere viitorul, căci Ardealul în curând se va reîntregi.

În ziua aniversării sublimci tale jertfe, Moța, îți facem sfânt legământ, că nu vom avea astămpăr, până când nu vom face o țară nouă, mare și frumoasă, ca soarele sfânt de pe Cer, așa cum tu ai visat-o, și cum inimile noastre o doresc cu nerăbdare.

Dr. I. TANISLAU

ducerile au fost deci piatra de încercare a lui Eliade pentru instrumentul limbii. Ele i-au întărit convingerea că limba românească „poate deveni instrument al unei literaturi moderne”. Cu greu sau nici-decum nu s'ar fi putut ajunge la rezultatul obținut pe terenul formării limbii noastre literare, fără de ajutorul venit din afară și fără truda migăloasă a talmăcitorilor dinăuntru. „Înălțarea limbii literare spre frumusețile cu care suntem deprinși astăzi, a dus pe un drum pietros, de care cercetătorii adeseori se miră, pătrunzându-se de respect pentru cei ce au netezit calea”. (Vezi G. Bogdan-Duică: Istoria lit. rom. moderne, p. 125).

Nu începe astfel nici o îndoială că traduceri, în special cele făcute de adevărații poeți, servesc un scop dublu: 1) introduc pe neinițiatii unei literaturi străine în sanctuarul artei literare a respectivului popor; 2) contribuie la formarea și

către Goethe și reprezentanții principali ai curentului romantic german, tot astfel zadarnic și-au încercat puterile poezii noștri să îmbrace în haină românească valori literare superioare, înainte de a fi cizelat daltă măiastră a lui Eminescu marmora limbii românești. — A doua condiție esențială pentru reușita unei traduceri este simpatia ce o simte interpretul pentru opera ce talmăcește. Opera tradusă trebuie să răspundă unei adevărate nevoi sufletești. Talmăcitorul trebuie să găsească în originalul ce-l traduce idei și sentimente ce-l frământă și pe el, cărora însă el însuși n'ar fi putut să le deie o expunere atât de artistică.

Un alt teoretician — el însuși bun traducător în același timp, ca și d. P. Grimm — e colegul d-sale dela Universitatea clujană, d. Ștefan Bezdechi. Referindu-se, ca și Al. Odobescu, la talmăcirea vechilor clasici elini și latini, d. Șt. B. se ocupă în

prefața traducerilor d-sale din Ovid și de problema traducerii în sine, preocupându-l în special chestiunea, cum se face o traducere bună. D-sa deosebește două aspecte ale problemei: unul se referă la stilul traducerii, adică la veșmântul lexical, iar celălalt la forma interpretării originalei: proză sau versuri. Cu privire la vocabular, d. Șt. Bezdechi cere ca acesta să redeie „cât mai fidel atmosfera și coloritul stilului din original. Cu privire la formă, d. Șt. B. observă, cu bună dreptate, că lucrul principal este talentul traducătorului. Pentru un real talent, forma este deci indiferentă. Dacă-i maestrul cu adevărat, talmăcitorul va găsi, neapărat, forma cea mai nimerită de transformare „prin afinitate și intuiție”.

LON CHERCUET.

## Nuntă legionară la Râșnov

Brașov, 15. — In fruntea comună Râșnov s'a desfășurat Duminecă după amiază, într'un cadru solemn legionar, cununia camaradului șef Vasile Borcoman cu d-soara Eugenia Marinescu. Nași au fost d-na și părintele Tiberiu Țigoiu.

La cununie au luat parte d-nii: cdt. leg. dr. Traian Trișan, prefectul județului Brașov, av. Traian Marian, șeful org. județene a Mișcării Legionare, Petre Baicu, șeful C. M. L. și președinte al Camerei

de Muncă, dr. T. Badiu, șeful Ajutorului Legionar, Anghel Papacioc, ing. Becherescu, camaradele Emilia Gheorghe, Cecilia Munteanu, Olga Caba, camarazii Ieremia, Bruda, Mihăiță, Șerb Galea cu d-na, H. Ciuceanu, Giurgiușan, Radu Aoram, d-nele Ducaru, Rîca Mihailescu etc., precum și familiile și rudele tinerei perechi.

După cununie a avut loc o masă comună la restaurantul Munteanu.

### O precizare

Primit cu rugămintea de a publica următoarele:

Subsemnatul Traian Sulică, proprietarul biroului „Documenta” din Brașov, str. I. C. Brătianu 64 (fostă Spitalului), declar prin prezenta că nu am nici un amestec cu biroul Axa din edificiul hotelului „Coroana”.

### Curs special de limba italiană pentru legionari

Secția Brașov a Institutului de Cultură Italiană din România, organizează un Curs special pentru Legionari. Acest curs va avea loc Luni și Miercuri de la 8 la 9 seara, începând de Luni 18 Ianuarie a. c. și va lua sfârșit la finele lunii Mai a. c.

Cursul va fi împărțit în două perioade, după cum urmează:

1. In prima perioadă cele 2 ore săptămânale vor fi dedicate exclusiv predării limbii.
2. In perioada a doua (Aprilie—Mai) una din ore va continua să fie dedicată limbii; cea de a doua oră va fi dedicată expunerii realizărilor Fascismului.

Expunerea va fi făcută în românește. Taxa este: 100 lei.

### Publicațiune de licitație

Se aduce la cunoștință generală că, în ziua de 25 Ianuarie 1941, ora 11 a. m., Prefectura județului Brașov ține licitație publică, pentru:

1. Aprovizionarea pe seama serviciilor Prefecturii Brașov, preturilor de plasă și primăriilor comunale din județ cu furnituri și rechizite de cancelarie pe exerc. financiar 1940/1941 și 1941/1942, conform caetului de sarcini și în valoare totală conform prevederilor bugetare.

Licitațiile se vor ține în conformitate cu dispozițiunile art. 88—110 din L.C.P. și art. 21 și 27—55 din R. Of. C. L. și cu prevederile din condițiunile generale pentru executări de lucrări publice.

Ofertele scrise, legal timbrate, se vor înainta în plic separat închis și sigilat, iar garanția de 5% din valoarea devizului se va depune în numerar, efecte garantate de Stat. sau recipise de consemnarea sumei la Administrația Financiară, asemenea în plic separat.

Licitația se va ține în edificiul Prefecturii din B-dul Ferdinand No. 10 etaj II, camera 44, unde d-nii concurenți vor putea vedea caetul de sarcini și vor lua informațiunile necesare în orele de serviciu, până la data ținerii licitației.

## INFORMAȚIUNI

— In ziua de 11 Ian., la orele 19, agentul Papală a descoperit o adunare clandestină a bapțiștilor.

— Incendiu. In aceeași zi la ora 3.30, în str. I. I. C. Brătianu No. 33, la proprietatea d-lui Bardat Bela, s' produs un incendiu. Gardianul public Socol Nicolae, dând alarma, focul a fost stins fără să cauzeze vreo pagubă.

— Anunț pentru refugiați. D. Biriș Vasile, refugiat din com. Bonțida, este rugat să comunice adresa fratelui său Ioan Biriș, la Chestura Poliției Brașov.

Academia Clujană de Inalte Studii Comerciale și Industriale „Regele Mihai I” din Brașov, caută doi funcționari care vor fi angajați cu Lei 3.500 brutto lunar. De acești funcționari, Academia are nevoie pentru efectuarea unor lucrări urgente. Angajarea este provizorie. Doritorii să ocupe aceste posturi, vor înainta cereri până la 18 Ianuarie 1941.

In conformitate cu adr. No. 52172/1941 a Cercului de Recrutare Brașov, s'a prelungit termenul vizei permiselor de conducere pentru automobile până la data de 19 Ianuarie 1941.

Până la data de mai sus, să se prezinte toți posesorii permiselor de conducere la Chestura Poliției Brașov. Biroul Circulației, cunoscând că cei cari nu se vor prezenta, li se vor anula permisele.

## Schiuri



toate articolele pentru sport de iarnă

Sport Gust  
Voevodul Mihai 24  
BRAȘOV

### Convocare

In conformitate cu art. 25 din statute, domnii membri ai Societății Române de Vânătoare din Brașov sunt rugați a lua parte la adunarea generală ordinară, care va avea loc Sâmbătă 25 Ianuarie 1941, ora 7 seara, în localul Casinei Române din Brașov, Piața Libertății No. 22, cu următoarea

- Ordine de zi:
1. Raportul comitetului.
  2. Raportul casierului.
  3. Raportul cenzorilor.
  4. Votarea bugetului pe 1941.
  5. Fixarea cotizațiilor pe 1941.
  6. Eventuale propuneri.
- Brașov, la 14 Ianuarie 1941.

Comitetul.

### Publicațiune de licitație

„Se aduce la cunoștința celor interesați, că în ziua de 1 Februarie 1941, orele 9 dimineața va avea loc o licitație publică la Direcțiunea Regiei Publice Comerciale de pe Str. Dumitru Ducaru No. 11, pentru aprovizionarea acestei Regii cu 800.000 litri benzină auto. Licitația se va ține în conformitate cu Decretul-Lege publicat în Monitorul Oficial No. 21 din Ianuarie 1940, iar informațiunile detaliate se pot obține în fiecare zi între orele 8—12 la Direcțiunea R. I. M. B.

### „Tărlungul”

Societatea electrică Satulung caută oameni de serviciu, (bărbat și femeia sa)

A se adresa la biroul Societății Satulung, Str. Regele Ferdinand No. 51. 466 2—2

## Mica publicitate

De inchiriat 3 camere, bucătărie, baie, etc., în Str. Avram Iancu Nr. 43 și 4 camere, bucătărie, baie etc., în Str. Crucii Nr. 44. Informații în Calea Victoriei Nr. 55. Telefon 3155. 215 3—6

De inchiriat o prăvălie în poziție bună și locuință în Satulung. Informațiuni la ziar. 423 3—3

Se caută conducător pentru magazinul de coloniale al cooperativei „Gh. Bariș”. Brașov. Solicitanții vor înainta oferte la d-l Butnariu, Primăria Municipiului Brașov. 24 1—2

Educator distins, normalist, prepară elevi curs secundar inferior și primar, convenabil tuturor Str. Iancu Văcărescu No. 20. 23 1—2

De vânzare: Un dulap de sufragerie cu placă de marmoră. Str. Nisipului de jos Nr. 22, Brașov. 1—2

Caut casieră eventual vânzătoare, origină etnică română. Librăria Școalelor, Str. Regele Carol 45. 1—2

Se caută calfă în bransa Coloniale, de preferință român, plătit bine. A se adresa: Str. Ing. Eug. Ionică 25, Brașov.

De vânzare una casă cu 5 camere în str. Octavian Goga Nr. 152, Brașov. Prețul Lei 280.000. 1—2

Uzinele de Armament Astra Brașov angajează în condițiuni de salarizare bune: absolvenți de școli de arte și meserii, superioare și inferioare, precum și muncitori calificați, ca: strungari, frezori, rectificatori, trasori și lăcătuși.

Se caută vânzătoare, cu oarecare garanție, cunoscătoare a limbilor română și germană, pentru imediată angajare. Inform. la tutungeria din str. Regele Carol I, Nr. 9. 1—3

Căutăm conducători de locomotivă cu experiență, origine etnică română, pentru căile ferate de pădure. Regnicolara Talmaciu I, jud. Sibiu. 1—3

Dr. ELENA BOLOGA și-a deschis cabinet medical în Str. Castelului 94, Telefon 2461, unde consultă pentru boli de copii și interne între orele 3-6 după masă, Röntgen, Quarz.

Dr. EUGEN SAMPETREANU, consilier de Curte i. r., și-a redeschis biroul avocațial în Brașov, strada Dr. Vasile Lucaci 69. 25 1—1

Uzinele de Armament Astra Brașov, organizează, începând cu 25 Ianuarie 1941, cursuri practice și teoretice pentru formare de muncitori specializați necesari Uzinelor.

Pentru acest scop se angajează muncitori fără pregătire profesională, pentru a urma aceste cursuri, care vor dura 2—3 luni.

In timpul cursurilor, muncitorii vor primi un salariu corespunzător.

Caut un retușer și bun operator. Foto Angelo, Str. Regele Carol, 59, Brașov.

### Vizitați!

## „Cooperativa Românească”

Magazin asortat cu tot felul de mărunțisuri, cio-rapi, lingerie de dame, lână și confecțiuni pentru copii

Brașov, Strada Regele Mihai I, 7

## Parastas pentru martirul Comandant Legionar Ion Banea la Vurpăr, jud. Sibiu

In ziua de Sf. Ioan, legionarii clujeni refugiați în Sibiu, încadrați în cuiburile „Bandera VI” și „Domnul Banea”, precum și „Centrul Studentesc Legionar”, au comemorat memoria neuitatului comandant legionar Ion Banea, în satul său natal Vurpăr jud. Sibiu, prin oficierea unui parastas în bisericile ortodoxă și unită.

De față au fost părinții, soția și fratele comandantului Ion Banea, camaradul comandant ajutor Dumitru Banea, camaradul comandant ajutor Ion Pitariu, din partea garnizoanei Sibiu și un mare număr de legionari și locuitori din loc.

După oficierea parastaselor, s'a ținut la Casa Culturală a comunei, în cadru festiv o sedință comună a cuiburilor din Sibiu și Vurpăr. Sedința a fost deschisă de camaradul Gr. Angelescu, comandantul studențimei legionare din Ardeal, după care camaradul Dr. Liviu Modran, în cuvinte calde, a evocat amintirea de neuitat a comandantului legionar Ion Banea, care pentru clujeni în special va rămâne întotdeauna bunul, dărzul și veșnicul comandant al Ardealului tânăr legionar.

Sedința s'a închis în cântecele legionare „Dealul negru” și „Ardealul tânăr legionar”.

## Zamfir Ionel

Comerciant de Fructe, Orientale, Zarzavaturi și Bonbonerii  
BRAȘOV, Regele Carol I. 29

## SZABO MARTIN

Fondat 1907 Telefon 18-35

Atelier special pentru repararea și confecționarea arcurilor de automobile

BRAȘOV, Str. Ing. Eug. Ionică 76





# Adevărul faptelor

Mișcarea legionară s'a născut la iconă și din rugăciune. Ea a trăit și a biruit prin puterea credinței. Este adevărat că numai celor puțini, celor aleși le este dată puterea să creadă împotriva tuturor evidențelor.

Astăzi cei aleși, cei din morminte pot spune adversarilor: „Iată, v'am biruit în maiestatea durerii noastre, intru răbdarea suferinței noastre, în seninătatea morții noastre, în sublimul gândului nostru. Pentru că la noi fiecare moarte era o împărțășanie din sfânta taină a Idealului”.

Credința puternică a legionarilor s'a împlinit prin fapte, puse în slujba aceluiași ideal.

Cine nu-și aduce aminte de iureșul celei dintâi bătălii a comerțului legionar.

Cum răsăreau atunci, ca din pământ, cantine, prăvălii și depozite, menile să spele cu un ceas mai de vreme noroii, cu care s'a murdărit atâta timp obrazul neamului, spunându-ni-se că suntem incapabili în comerț și că o economie românească fără „sprijinul” (sic) evreesc ar fi cu neputință.

Fapta legionară de atunci a fost înăbușită. Puterea ei s'a retras în suflet și a tănjit în temnițe, dar s'a întărit de credință.

Astăzi, ea a pornit la lucru pe întreg cuprinsul țării. Prin „Ajutorul legionar” — despre a cărui înrudire cu principiile Evangheliei vom vorbi altădată, — prin gospodărie nouă în treburile statului, grăiește astăzi țării.

Sunt numai patru luni de conducere legionară. Patru luni, în care greutățile și lipsurile au fost mai mari, decât în toți cei douăzeci de ani de liniște de până acum.

Scepticii și gurile rele n'au încetat a cobii mereu a rău în tot acest timp. Mereu am auzit: „Nu e destul să fu om nou, ca să conduci o țară, trebuie să ai și capital,

legături internaționale și alte multe”...

Dece să nu fim sinceri. Am așteptat cu inima în dinți prima socoteală economică a conducătorilor. Știam greutățile uriașe ce au fost în acest timp. Și-am fi fost mulțumiți să auzim doar atât, că țara a făcut față, din punct de vedere financiar, multelor trebuințe.

Și iată-l sosit acest bilanț. Prin el s'a adevărat încă odată că „omul nou” creează economie nouă, că factorul prim este omul, sufletul și după acesta se orientează factorul economic. După patru luni de conducere legionară, la vistieria țării s'a adăugat o economie de peste cinci miliarde lei.

Auzi, frate române! În patru luni 5 miliarde. Oare ce s'a făcut înainte — douăzeci de ani — cu banii care trebuiau economisiți sau dacă nu, puși deoparte, folosiți la apărarea țării sau îmbunătățirea traiului tău!

Cea dintâi socoteală legionară arată că Legiunea este pe drumul marilor înfăptuiri.

În viața creștină două lucruri se cer omului, ca să se poată mântui: credința și faptele bune.

Legiunea a adoptat aceste mijloace, de înălțare a omului spre cer, pentru înălțarea Neamului.

Totuși mai sunt încă mulți, cari nu vor să priceapă adevărul acestor fapte. Ei se strâng între zidurile aputului lor, s'au deslipiți de fînța neamului, și privesc, peste gardul bogățiilor lor, la viața și munca neamului. Aceștia se aseamănă cu bogatul din Scriptură, care uitând de tot ce se petrece în jurul său și privind numai la bogățiile lui, zicea: „Suflete al meu ai de toate, mănâncă, bea și te veseleşte”.

Adevărul faptei legionare grăiește astăzi pe întreg cuprinsul țării. De puterea acestei fapte se tem și streinii.

„Cine are urechi de auzit, să audă”.

Preot VASILE COMAN

# Mișcarea Legionară nu va putea fi înfrântă

Ce cuprinde procesul-verbal, redactat de Ionel Moța al congresului „Generației Mișcării Studențești”

În 1936 se discută, din nou, în cercurile conducătoare, eventualitatea desființării Mișcării Legionare, prin orice mijloace. Asociația „Generația Mișcării Studențești” prezidată de Ionel Moța, s'a întrunit într'un congres cu care ocazie Ionel Moța a redactat următorul:

PROCES-VERBAL

Astăzi, 19 Aprilie, anul 1936

Congresul Asociației „Generația Mișcării Studențești”, întrunit la București, înregistrează informația pe care a primit-o privitoare la pregătirea unei noi acțiuni de distrugere a mișcării naționale prin arestarea lui Corneliu Zelea Codreanu, chiar prin asasinarea lui și prin dizolvarea organizației „Totul pentru Țară”. Aceasta înseamnă că jidovimea, masoneria și uneltele lor vor să repete, sub o formă încă și mai gravă, atacul din iarna 1935—34 împotriva „Gărzii de Fier”, spre a dărâma și înmormânta cea mai puternică acțiune naționalistă născută din opera mișcării naționale dela 1922.

Informația primită de către Congres indică drept autori ai acestor criminale hotărâri nu numai iudeo-masoneria și pe politicienii ei, dar și anumite cercuri din jurul Palatului. Congresul ține să precizeze că nu se gândește nici o clipă să solidarizeze pe M. S. Regele cu aceste acțiuni de distrugere a mișcării naționale, dar este obligat a înregistra în întregime informațiile precise pe care le deține și care implică însăși anumite cercuri ale Palatului ca vinovate de inițierea acestor monstruoase atacuri.

Congresul, în fața acestei grave situațiuni, care pune în primejdie însăși opera mișcării naționale pornite la 1922, nu apelează la ajutorul nimănu, atât din motivul că nu are la cine să apeleze, cât și din motivul că tineretul luptător al mișcării naționale socotește că este de demnitatea lui de a-și apăra singur misiunea, forțele de luptă și pe marii conducători ai mișcării naționale.

Congresul își exprimă regretul că acțiunea sa de pacificare, inițiată în ședința de ieri, este, prin asemenea evenimente grave, sortită a rămâne și ineficace și fără rost.

Congresul exprimă totodată hotărârea sa în numele generației tinere a mișcării studențești a ultimilor 14 ani, de a se apăra cu toată vigoarea unei legitime apărări împotriva acestor încercări, arătând țării întregi că această mișcare nu va putea fi înfrântă prin unul sau două asasinare, ori prin ineficiența dizolvării, ci va putea fi înfrântă doar atunci când toate zecile de mii de tineri pe care îi reprezentăm, vor fi fost coboriți în mormânt.

Drept care, spre mărturie pentru vremuri viitoare, Congresul fixează toate acestea în prezentul proces-verbal, pe care îl semnează toți membrii prezenți.

Președinte (ss) ION I. MOȚA

(Urmează semnăturile celorlalți congresiști).



**Incurajați  
comerțul românesc  
cumpărați dela**

**Titu Dobrescu**  
(fost Gruber)  
Ceasornicărie, bijuterie, optică  
Atelier special de reparații  
Brașov, Str. Carol 54

**Marele magazin de  
manufactură, lingerie  
și mărunțișuri**

**Gherasim Grecu**  
BRAȘOV - Str. Regele Carol  
(coț cu Sft. Ion) No. 25

**Incurajați comerțul românesc!**  
cumăând: roc'lii, manouri, taloare, modele  
excepționale dela Cassa de Mode

**„Sânzana”**  
(fost Samue')

Proprietară:  
**Florența Moldovan**  
BRAȘOV, Strada Regele Carol I, No. 8.

**Mare industrie chimică din Ardeal**

caută spre imediată angajare: 1 laborant, meseriaș, absolvent al școlii de arte și meserii superioare, eventual cu cart pentru laborator de chimie, având de executat analize și conducând evidențe, statistici. — 2 absolvenți ai școlii de arte și meserii superioare, sau lăcătuși, dintre care unul său cunoască eventual repararea, ajustarea și punerea la punct a vagoanelor și locomotivelor, pentru a deveni șeful depoului, iar al doilea maestru de uzină.

Condițiuni: Origine etnică română, stagiul militar satisfăcut, complex sănătos, seriozitate și conștiințiozitate absolută. Reflectanții pot face ofertă detaliată cu descrierea activității până în prezent și indicarea pretențiilor. A se adresa la Administrația ziarului.

**Cifrele fantastice ale cheltueli or de război engleze**

Madrid, 11. (Ceps). — Conform știrilor corespondenților presei spaniole, reiese că cheltuelile de război ale Marii Britanii au atins cifre fantastice. Până nu de mult, cifrele oficiale se ridicau la 12 milioane 876.000 lire sterline săptămânal. Conform datelor cancelarului tezaurului pentru ultima săptămână a lunii Noiembrie, cheltuelile de război ale Angliei se ridicau la 90.134.000 lire, față de 72 milioane 350.000 lire în săptămâna precedentă, deci o creștere zilnică de circa 25 milioane lire. În primele zile ale lunii Decembrie, Cancelaria Tezaurului a anunțat un nou record săptămânal de 90 milioane 133.950 lire sterline, adică circa 13 milioane zilnic.

**Vizitați!**

**Mare magazin românesc  
de alimente din strada Ing.  
Eug. Ionică No. 14 care servește prompt și conștiințios**

**NICOLAE BENTEA**  
BRAȘOV - Telefon 19.67

